

Conclusies

- vast te stellen dat het Koninkrijk der Nederlanden nagelaten heeft zijn verplichtingen te vervullen ingevolge artikel 5 (vervolgens artikel 10) van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap (nu artikel 4, lid 3, van het Verdrag betreffende de Europese Unie), door het verlies niet te vergoeden van de bedragen aan eigen middelen die ingevolge de artikelen 2, 6, 10, 11 en 17 van Verordening 1552/1989⁽¹⁾ (nu de artikelen 2, 6, 10, 11 en 17 van Verordening 1150/2000⁽²⁾) hadden moeten zijn vastgesteld en voor de begroting van de Unie beschikbaar gesteld, als geen certificaten inzake goederenverkeer EUR.1 waren afgegeven in strijd met artikel 101, lid 1, van Besluit 91/482⁽³⁾ van de Raad en artikel 12, lid 6, van bijlage II bij dat besluit voor de invoer van melkpoeder en rijst uit Curaçao in de periode 1997-2000, respectievelijk artikel 35, lid 1, van Besluit 2001/822⁽⁴⁾ van de Raad en artikel 15, lid 4, van bijlage III bij dat besluit voor de invoer van gries en griesmeel uit Aruba in de periode 2002-2003;
- het Koninkrijk der Nederlanden te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De douaneautoriteiten van Curaçao en Aruba, twee overzee-landen van het Koninkrijk der Nederlanden, hebben ten onrechte EUR.1-oorsprongscertificaten afgegeven voor melkpoeder, rijst, gries en griesmeel. Het staat inderdaad vast dat de voorwaarden om een preferentiële oorsprong toe te kennen onder de relevante besluiten betreffende de associatie van de landen en gebieden overzee met de Europese Economische Gemeenschap, niet vervuld waren. De onregelmatigheden in de certificaten leidden tot een verlies aan eigen middelen voor de Unie van 18 192 641,95 EUR voor de administratieve fouten in Curaçao en van 298 080 EUR voor de administratieve fouten in Aruba.

De Commissie is van mening dat Nederland als lidstaat aansprakelijk is onder EU-recht voor dit door zijn deelgebieden veroorzaakte verlies aan eigen middelen, en dat het, onder de verplichting tot loyale samenwerking, het totaal bedrag van niet-vastgestelde en niet-geïnde douanerechten en heffingen (plus rente) ter beschikking van de EU-begroting moet stellen.

⁽¹⁾ Verordening (EEG, Euratom) nr. 1552/89 van de Raad van 29 mei 1989 houdende toepassing van Besluit 88/376/EEG, Euratom betreffende het stelsel van eigen middelen van de Gemeenschappen (PB 1989, L 155, blz. 1).

⁽²⁾ Verordening (EG, Euratom) nr. 1150/2000 van de Raad van 22 mei 2000 houdende toepassing van Besluit 94/728/EG, Euratom betreffende het stelsel van eigen middelen van de Europese Gemeenschappen (PB 2000, L 130, blz. 1).

⁽³⁾ Besluit 91/482/EEG van de Raad van 25 juli 1991 betreffende de associatie van de landen en gebieden overzee met de Europese Economische Gemeenschap (PB 1991, L 263, blz. 1).

⁽⁴⁾ Besluit 2001/822/EG van de Raad van 27 november 2001 betreffende de associatie van de LGO met de Europese Economische Gemeenschap („LGO-besluit”) (PB 2001, L 314, blz. 1).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Bundesverwaltungsgericht (Oostenrijk) op 3 juli 2017 — Martin Leitner/Landespolizeidirektion Tirol

(Zaak C-396/17)

(2017/C 347/06)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Bundesverwaltungsgericht

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Martin Leitner

Verwerende partij: Landespolizeidirektion Tirol

Prejudiciële vragen

- 1.1. Moet het Unierecht, meer bepaald de artikelen 1, 2 en 6 van richtlijn 2000/78/EG⁽¹⁾, gelezen in samenhang met artikel 21 van het Handvest van de grondrechten, aldus worden uitgelegd dat het in de weg staat aan een nationale regeling die, met het oog op de beëindiging van discriminatie van reeds in dienst zijnde ambtenaren, voorziet in een overgangsregeling waarbij het bestaande systeem van hogere inschaling op tweejaarlijkse basis door middel van een „overgangsbedrag”, dat weliswaar in geld wordt uitgedrukt, maar een bepaalde, duidelijk omschreven inschaling inhoudt, wordt omgezet in een nieuw (op zichzelf voor nieuw in dienst tredende ambtenaren niet-discriminerend) systeem van hogere inschaling op tweejaarlijkse basis, waardoor de discriminatie op grond van leeftijd onder reeds in dienst zijnde ambtenaren onverminderd voortduurt?
- 1.2. Moet het Unierecht, meer bepaald artikel 17 van richtlijn 2000/78/EG en artikel 47 van het Handvest, aldus worden uitgelegd dat het in de weg staat aan een nationale regeling die verbiedt dat reeds in dienst zijnde ambtenaren zich overeenkomstig de uitlegging van de artikelen 9 en 16 van richtlijn 2000/78 door het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest Schmitzer van 11 november 2014 (C-530/13) kunnen beroepen op artikel 2 van richtlijn 2000/78 om hun bezoldigingsrechtelijke positie van vóór de overgang naar het nieuwe systeem te laten vaststellen, doordat de betrokken rechtsgrondslagen met terugwerkende kracht vanaf de inwerkingtreding van de vroegere eraan ten grondslag liggende wet buiten toepassing worden verklaard en doordat inzonderheid wordt uitgesloten dat vóór het bereiken van de leeftijd van 18 jaar vervulde, aan de dienstbetrekking voorafgaande tijdvakken in aanmerking kunnen worden genomen?
- 1.3. Indien vraag 1.2 bevestigend wordt beantwoord:
- Volgt uit de in het arrest van 22 november 2005 in de zaak Mangold (C-144/04) en andere arresten gepostuleerde voorrang van het Unierecht dat de met terugwerkende kracht buiten toepassing verklaarde bepalingen voor wat betreft reeds in dienst zijnde ambtenaren in de periode vóór datum van de overgang naar het nieuwe systeem nog wel moeten worden toegepast, zodat deze ambtenaren zonder hen te discrimineren binnen het oude systeem kunnen worden ingeschaald en dus zonder discriminatie in het nieuwe bezoldigingssysteem kunnen worden opgenomen?
- 1.4. Moet het Unierecht, meer bepaald de artikelen 1, 2 en 6 van richtlijn 2000/78/EG, gelezen in samenhang met de artikelen 21 en 47 van het Handvest, aldus worden uitgelegd dat het in de weg staat aan een nationale regeling die bestaande discriminatie op grond van leeftijd (met betrekking tot de inaanmerkingneming van tijdvakken voorafgaand aan de dienstbetrekking) slechts declaratief wegneemt doordat zij bepaalt dat de tijdvakken die in het kader van een discriminerende regeling daadwerkelijk zijn vervuld, met terugwerkende kracht niet meer als discriminerend worden beschouwd, hoewel de discriminatie feitelijk onverminderd voortduurt?

⁽¹⁾ Richtlijn 2000/78/EG van de Raad van 27 november 2000 tot instelling van een algemeen kader voor gelijke behandeling in arbeid en beroep (PB L 303, blz. 16).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Amtsgericht Nürnberg (Duitsland) op 10 juli 2017 — Andreas Fabri en Elisabeth Mathes/Sun Express Deutschland GmbH

(Zaak C-418/17)

(2017/C 347/07)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Amtsgericht Nürnberg

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: Andreas Fabri, Elisabeth Mathes

Verwerende partij: Sun Express Deutschland GmbH

Prejudiciële vragen

- 1) Valt de omboeking naar een andere vlucht binnen de werkingssfeer van artikel 4, lid 3, van verordening (EG) nr. 261/2004⁽¹⁾?

Indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord: